

АВТОРИ

Александра Антонова е литературовед, специалист по нова българска литература, доцент в Института за литература – БАН. Автор на монографиите „Чавдар Мутафов – в търсене на художествения лик“ (2011) и „Константин Константинов: възможности на разпознаването и себеразпознаването“ (2015), както и на отделни изследвания върху творчеството на Чавдар Мутафов, Димитър Димов, Никола Валцаров, Светослав Минков, Боян Дановски, Борис Христов, Кирил Кръстев, Борис Шивачев, Златомир Златанов, Михалаки Георгиев и др., на рецензии и научно-приложни статии.

Антоанета Алипиева е професор е по нова и най-нова българска литература. В момента е лектор по българска литература в Белградския университет. Автор е на книгите „Четене на себе си“ (1998; 2004), „Национална идентичност в българска литература“ (1999), „Български комплекси“ (2001; 2004), „Българската поезия от 60-те години на XX век. На повърхността. Под повърхността“ (2004; 2010), „Дневниците на българските писатели от втората половина на XX век“ (2007), „Българската лирика през 70-те години на XX век“ (2010), „В театъра на литературата“ (2012; 2016), „Българска лирика: „забутаното поколение“ от 80-те години на XX век“ (2014). „Вера Мутафчиева – между литературата, историята, политиката и геополитиката“ (2020). Съставител на сборниците „Списание „Българска мисъл““ (1999), „Петър Алипиев. Лирика“ (2000) и на антологията „Българска поезия от 60-те години на XX век“ (2004). Автор на множество студии, статии и рецензии в специализираната периодика.

Боян Манчев (София, 1970) е философ, доцент в Нов български университет (от 2001) и професор в Берлинския университет за изкуства (от 2011); гост-професор в Университета Холинс (от 2014) и Директор на програма и бивш вицепрезидент на Международния философски колеж в Париж (2004-2010). Работи в полето на онтологията, философията на изкуството и политическата философия, разработвайки проекта за модална онтология. Автор е на петнайсет книги на български, френски, английски и италиански език, между които: „Свобода въпреки всичко. Сврѳхкритика и модална онтология“ (София, 2021), „L'altération du monde“ (Paris, 2009; прев. на японски 2020), „Новият Атанор. Елементи на философската фантастика“ (София, 2019), „Облаци. Философия на свободното тяло“ (София, 2017; англ. изд. 2019), „Логика на политическото“ (София, 2012), „Miracolo“ (Milano, 2011), „La

métamorphose et l'instant – Désorganisation de la vie" (Paris, 2009), „Тялото-Метаморфоза“ (София, 2007), „Невъобразимото“ (София, 2003), както и на близо триста студии и статии, публикувани на български, френски, английски, немски, италиански, испански, португалски, японски, китайски, руски, шведски, сръбски, словенски, арабски и други езици. Член на редакционните колегии на сп. „Критика и хуманизъм“ (София), *Lignes* (Париж) и *Stasis* (Санкт Петербург), както и на редакционния съвет на *Studia Litteraria Serdicensia* (София) и *Materiali Foucaultiani* (Рим/Париж). Заедно с Ани Васева и Леонид Йовчев е съосновател на творческия колектив „Метеор“.

Валентин Канавров (1955, Варна) е професор по история на философията в Югозападния университет „Неофит Рилски“ – Благоевград (2006); доктор на философските науки (2003). Сфери на научен интерес: метафизика, история на философията, гносеология. Основни публикации: пенталогия за критическа метафизика, 2003–2020: „Критическата метафизика на Кант. Опит за виртуалистки трансцендентализъм“ (2003), „Критически онтологеме на духовността“ (2006), „Пътища на метафизиката. Кант и Хайдегер (2011), „Пътища на трансценденталния схематизъм“ (2015), „Трансценденталният път към човека“ (2020).

Владимир Сабоурин е роден на 19.12.1976 г. в Сантяго де Куба. Завършва в София руското училище „Советская Средняя Школа“ при Посолството на СССР в НРБ. От 1984 до 1989 г. е студент по българска филология в СУ „Климент Охридски“. Защищава докторска дисертация при Катедра „Немска филология“ на Софийския университет. От 1994 г. преподава във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ дисциплините „Антична и западноевропейска литература“, „Испанска и латиноамериканска литература“, „Португалска литература“, „История и култура на испаноезичния свят“ и „Теория на превода“. През 2010 г. защитава голям докторат на тема „Мистика и Модерност. Испанската католическа мистика през Златния век“. Професурата му е на тема „Сложност и ред. Изследвания върху ранната модерност“ (2013). Бил е стипендиант на Гьоте-Общество във Ваймар, на Германската служба за академичен обмен (DAAD) и гост-лектор на Университета на Федерална провинция Саар, Саарбрюкен и на Калифорнийския университет, Бъркли. От 2016 г. е гл. редактор на е-сп. „Нова социална поезия“.

Дора Маринова е възпитаник на Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ – с бакалавърска степен „Български език и история“ и магистърска по програма „Актуална българистика“. През 2020 г. защитава докторска дисертация на тема „Конципиране на българската

история в романа от 90-те години на XX век до днес“. Работи като хоноруван асистент в Пловдивския университет. Сфери на научен интерес: българска литература, история, философия и теория на историята.

Елизария Рускова (1956) е д-р, хоноруван асистент в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Преподава скандинавска драма, театър и филм в Катедрата по германистика и скандинавистика. Научните ѝ интереси са в областта на модерната българска и европейска драма, поетиката и естетиката на модернизма и авангарда в драмата, литературната и театрална периодика. Автор е на изследвания, посветени на рецепцията на скандинавската драма в България, на сравнителни анализи на ранномодерната скандинавска и българска драма, както и на изследвания на българската и европейска драма в по-общ контекст. Съавтор е на „Книга за сп. „Златорог“ (1920–1943)“ (2020, в съавт.). Редактор на няколко научни сборника. Води университетски спецкурсове върху взаимодействието литература–театър в Театрален колеж „Любен Гройс“.

Иван Русков е доктор на науките, професор в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“. Научните му интереси и публикации са предимно в областта на поетиката и историята на българската литература. Първата му монография е „Обърната точка. Фигури към етимона на пейзажа и пейзажната лирика“ (1999), а последната към момента – „Символи и свят. Кръстът“ (2019).

Ирина Якимова е родена през 1982 г. Тя е блогър и любител писател, главен асистент в секция „История на България след Втората световна война“ на Института за исторически изследвания към Българската академия на науките. Научните ѝ интереси са съсредоточени в сферата на външната политика и икономиката на България в най-ново време. Освен редица публикации по тази проблематика, тя има и няколко, посветени на историята на София по време на Втората световна война и след 9 септември 1944 г. През 2019 г. излиза нейната първа научна монография „България между СССР и Запада в епохата на глобалното геополитическо преустройство (1985–1991)“.

Камелия Спасова е родена през 1982 г. в София. Доцент по антична и западноевропейска литература в катедрата „Теория на литературата“, СУ „Св. Климент Охридски“, ФСлФ. Гост-лектор в Кьолнския университет (2016–2018). Млад изследовател към Център за академични изследвания в София (2014–2015). Има две теоретични книги: „Събитие и пример у Платон и Аристотел“ (2012) и „Модерният мимесис. Саморефлексията в литературата“ (2021). Автор е и на две стихосбирки: „Парцел № 17“ (2007) и „Кеносис, книга на празнотата“ (2016).

Нейни стихотворения са преведени на английски, немски, руски, гръцки, турски, румънски, датски, сръбски, италиански и хърватски. Редактор в „Литературен вестник“. Разработва *поетика на примера*, в която разглежда как конкретни литературни творби биват използвани като (изключителни) примери или като *аномалия* в теоретични и философски изследвания. Занимава се с антични и съвременни миметични теории, както и с опитите да бъде осмислено понятието за *световна литература*. Интересуват я опитите да бъде концептуализирано какво се случва със съвременната българска литература.

Кристиян Енчев е роден през 1968 г. в София. Понастоящем е доцент в Института по философия и социология към БАН. Има интереси в областта на трансценденталната метафизика, херменевтиката, онтологията, теорията на литературата, семиотиката. Автор на научни статии и студии в български и международни периодични издания, както и на две монографични изследвания: „От интенционалност към интензионалност. Логическият път на виртуалисткия трансцендентализъм“ (2009, второ преработено и допълнено изд. 2019); „Логика и социални критически онтологии“ (2010).

Маргарита Серафимова (Институт за литература, БАН) е завършила българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“ (1989), специализирала е в Université de Genève, Швейцария (1998–1999, 2002–2003) и е преподавала в Université Clermont Auvergne, Франция (2006–2012). Автор е на монографиите „Писмото и романът“ (2001), „Пространството в литературата“ (2018) и „Орхан Памук и „Името ми е Червен“. От османската миниатюра до постмодерния роман“ (2020), на учебното помагало „Ренесанс: литературни анализи за 10. клас“ (2002), както и на редица литературоведски и културологични изследвания. Доктор (Теория на литературата) от 2000 г. и доктор на науките (Теория и история на културата) от 2016 г. Водила е лекционни курсове към Катедра по теория на литературата в СУ „Св. Климент Охридски“ (1995–2005, 2013–2016). Член е на Академичния кръг по сравнително литературознание, Българското общество за проучване на XVIII век, Centre de recherches sur les litteratures et la sociopoetique (CELIS).

Мариета Иванова-Гиргинова, родена през 1963 г., е доц. д-р в Института за литература – БАН. Научните ѝ интереси са предимно в пресечната точка между българската литература и театъра, и особено ранномодерната и модерната българска драма; литературната и театрална периодика. Автор е на около 100 научни публикации и на книгите: „Лабиринтът на драмата. Трансформации на Аза в българската драматургия на XX век“ (2002); „Блянове по модерна драма. Драматическият проект на Петко Тодоров“ (2010) и „Книга за сп. „Златорог“

(1920–1943)“ от поредицата „Периодика и литература“ (2020, в съавт.). Съставител и редактор на десет книги с научни изследвания и на шест сборника с художествена литература. Ръководител на четири международни научни проекта. Води университетски спецкурсове върху история на новата и съвременна българска драматургия и взаимодействието литература–театър в ПУ „Паисий Хилендарски“ и Театрален колеж „Любен Гройс“. Лектор в Санктпетербургския държавен университет (2003–2007) и в Киевския национален университет „Тарас Шевченко“ (2012–2016), към който създава и разработва Център по българистика. Носител на отличия от университета „Тарас Шевченко“ (2015) и от Посолството на Р България в Украйна (2016) за принос в развитието на българистиката в Украйна.

Мария Огойска е доктор по филология, доцент в Департамент „Нова Българистика“ на Нов български университет. Научните и изследователските ѝ интереси са в областите: християнска култура и литература, възрожденска история и култура, съвременна есеистика и др. Автор е на книгите: „Прочити върху християнския дух на българската литература“ (2017), „Словото в светогорската живопис на Захарий Зограф“ (2014), „Междуписания. Захарий Зограф – о. Неофит Рилски“ (2010). Съставител, автор и редактор е на списание „Демократически преглед“, на Годишника на Департамент „Нова българистика“, на еднократни литературни листове и др.

Мая Горчева е литературен историк, доцент в Университета по библиотекознание и информационни технологии (УниБИТ), където води курсове по европейска култура и социология на литературата. Научните ѝ интереси са свързани с модерна литература и култура, компаративистика и превод, текстова критика. Автор е на над сто статии и студии и девет монографии, сред които: „Между текста и цитата“ (2004), „Метаморфозите на модерната душа“ (2006), „Деликатните настроения на Борис Априлов“ (2013), „Новите български книги: успехът на обитаването“ (2014), „Албер Камю. Възможните светове на литературата“ (2022). Преводач от френски език на художествени и литературоведски текстове, редактор. Член на българската секция на Академичен кръг по сравнително литературознание (АКСЛИТ).

Мира Душкова (р. 1974) – поетеса, литературовед, литературен историк, преподавател в Русенски университет „Ангел Кънчев“. Доктор по българска литература (2010, тема: „Поетика на Константин-Константиновия разказ“), доцент (2016), ръководител на Катедра „Български език, литература и изкуство“ (от 2020). Научни интереси: нова и съвременна българска литература, тенденции в съвременната българска поезия и проза, литературна периодика, литературни ар-

хиви, методика на обучението по литература. Автор на пет поетически книги, на книга с кратки разкази, на монографиите „Semper Idem: Константин Константинов. Поетика на късните разкази“ (Русе, 2012; 2. изд. 2013), „Memento vivere: Константин Константинов и неговите съвременници“ (Русе, 2018), „Студентска искра. 60 години приемственост“ (Русе, 2018, съавт. А. Манукова, Цв. Харакчийска, Ж. Душков).

Никита Нанков (1956, София) е българо-американски компаративист с докторати по американска и българска литература и сравнително литературознание (Институт за литература, БАН, 1989/1993) и руска литература и сравнително литературознание (двоен докторат, Indiana University, Bloomington, САЩ, 2006). Научните му интереси са интердисциплинарни: литература, философия и изобразителни изкуства. Негови статии и книги са публикувани в България, САЩ, Канада, Обединеното кралство, Италия, Холандия, Русия и Хърватия. Той е и писател, рисувач и дизайнер на художествените си книги. Публикува рисунки и карикатури, участва в карикатурни изложби в България и другаде. Научни книги: „В огледалната стая. Седем образа на българския литературен селоград“ (2001) и „Postmodernizam i kulturni izazovi [Постмодернизъм и културни предизвикателства]“ (Загреб, Хърватия, 2004). Художествени книги (проза, поезия, книги за деца): „Празни приказки“ (2000), „Триднев“ (2002), „Ето така“ (2004), „Обреченост на думите. Три и половина кратки поеми за любовта“ (2007), „Най-понякога. Малки приказки и за големи, големи приказки и за малки“ (2007), „Аметисти & Ахати“ (2018).

Николай Димитров е доктор на филологическите науки, професор по история на българската литература във Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“. Ръководител на катедра Българска литература. Научни интереси: история на българската литература през XIX и началото XX век, български модернизъм, философия на литературата, емоциите в изкуството. Автор е на седем книги и много статии и студии в посочените области. Книги: „Поезията на Яворов. Метафизика и творчество (1998), „Метафизичните пространства на езика. Аспекти на Яворовата поетика“ (2001), „Отчуждения. Екзистенциалната проблематика в българската литература. I част“ (2004), „Вазов: между всекидневното и трансцендентното“ (2007), „Из лабиринтите на битието. Творчеството на Владимир Зарев. Студии. Анкета“ (2007), „Под сянката на кипарисите. Книга за книгата „На Острова на Блажените““ (2013), „Страхът в българската литература през XIX и началото на XX век“ (2013).

Пенка Ватова е доктор по филология и доцент по нова и съвременна българска литература в Института за литература при БАН.

Научните ѝ интереси са в областта на историята на българския литературен периодичен печат, проблематиката на българския пътепис и на съвременната българската поезия, културната идентичност на българите в диаспора. Автор е на книгите „Корените и короната (Списание „Хемус“ – между емблемите на малцинството и белезите на приобщаването)“ (2001; изд. и на унг. ез.) и „Идентичности. Литературни и културни образи на идентичността“ (2007).

Пламен Антов (1964) е доктор на науките, професор в Института за литература – БАН. Завършил е българска филология в СУ „Св. Климент Охридски“. Автор е на повече от 200 научни публикации в широк тематично-проблемен спектър и на няколко монографични изследвания: „Яворов–Ботев: модернизъм и мит. Атавистичната памет на езика“ (2009), „Поезията на 1990-те. Българско и постмодерно“ (2010), „Българският постмодернизъм XXI–XIX в. Към философията на българската литература“ (2016), „Анималистиката на Емилиян Станев. Биополитически и философски проблеми, критика на политическото“ (2019), „Пред непостижимото: Емилиян Станев и Мартин Хайдегер“ (2021), „До Чикаго и назад“ отвъд пътеписа. Към генеалогията на Бай Ганю“ (2021). Създател и ръководител на научния проект „Геопоетика: литература и география“. Съставител на сборниците „Американците ни 1: Южна Америка и българската литература, български следи в Латинска Америка“ (2015), „Американците ни 2: САЩ като метафора на модерността. Българо-американски отражения (XX–XXI в.)“ (2017, в съсъст.), „Магическият реализъм“ (2019). Автор на 13 книги с поезия, разкази, фрагменти и пиеси. Носител на национални награди за поезия и драматургия. Член на Сдружение на български писатели, Българско общество за проучване на XVIII век, Академичен кръг по сравнително литературознание.

Светлана Стойчева е доктор по филология, професор по теория и история на българската литература в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“. През 2000–2004 и 2009–2011 г. работи като лектор по българска литература и култура в Пекиния университет за чужди езици, Китай. Научните ѝ интереси са в областта на българския и европейския модернизъм, антропологията, синтеза между различните култури и между различните изкуства. Публикувала е монографиите „Приказките на Николай Райнов – между магиката и декорацията“ (1995), „Приказката в българската литература през XIX век. Опит върху емпирията на приказката“ (2009), „Литературата за деца – промени в завещаното“ (2014), „Боян Магесника. Изследване на литературния мит“ (2017) и множество научни студии, статии и рецензии.

София Ангелова е родена през 1958 г. в Бургас. Завършва Английска езикова гимназия „Гео Милев“ в Бургас и СУ „Св. Климент Охридски“, специалност „Българска филология“. Доцент, доктор на науките. Област на научни интереси: история на българската литература, поетика на художественото пространство, употребите на лудостта в българската проза, историческият роман, творчеството на българските писателки и поетеси и др. Преподавател е в Бургаския университет „Проф. д-р Асен Златаров“. Чете лекции по увод в литературната теория и българска литература. Автор е на монографиите „Пространството и неговият език“ (2004), „Женският глас на историята“ (2004), „Сънищата на разума: истории на лудостта в българската проза“ (2015), „Металитературно“ (2015), на сборника със статии „Българска литература – критически етюди“ (2011, награда за нехудожествена проза на Община Бургас), както и на повече от 70 статии, учебници и учебни помагала по литература.